

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 134/2016
11.02.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божицара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље Љ.К.Ј. из Н.Б., чији је пуномоћник М.С., адвокат из Б., против туженог Н.Ј. из Б., чији су пуномоћници М.М. и И.П., адвокати из Б., ради развода брака, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 285/15 од 01.07.2015. године, у седници одржаној 11.02.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 285/15 од 01.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П2 121/12 од 18.02.2015. године, ставом првим изреке, разведен је брак парничних странака, па је ставом другим изреке заједничко дете странака, малолетни К.Ј., рођен ... године, поверен на самостално вршење родитељског права мајци – тужиљи Љ.К.Ј.. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа 300 америчких долара месечно, у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан плаћања, сваког 01-ог у месецу за текући месец, почев од 13.01.2012. године па убудуће, док за то буду постојали законски услови, а на руке законском заступнику малолетног детета. Ставом четвртим изреке, уређен је начин виђања туженог са малолетним дететом, тако што ће се исти одвијати у контролисаним условима, у просторијама Градског центра за социјални рад – Одељење Н.Б., сваког петка од 12,00 до 13,00 часова, у присуству радника органа старатељства, без присуства мајке. Ставом петим изреке, одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се малолетни К.Ј. повери њему као оцу на самостално вршење родитељског права, па је ставом шестим изреке, одбијен и противтужбени захтев којим је тужени тражио да се обавезе тужиља да на име свог доприноса за издржавање малолетног детета плаћа 300 америчких долара месечно, у динарској противвредности. Ставом седмим изреке одбијен је противтужбени захтев којим је тужени тражио да се

тужиља лиши родитељског права, као неоснован, а ставом осмим изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 285/15 од 01.07.2015. године, жалба туженог је одбијена као неоснована и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 399. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04 и 111/09), који закон се у конкретном случају примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11), па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни повреде из тачке 12. истог става, на коју се ревизијом указује, јер побијана одлука садржи јасне и потпуне разлоге о одлучним чињеницама, који нису у супротности са изведеним доказима, а оцењени су и жалбени наводи од одлучног значаја. Ни у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог Закона, па нема ни повреде из члана 361. става 1. ЗПП, на коју се ревизијом такође указује.

Правилно су судови применили материјално право из члана 67. и 77., у вези члана 6. и 266. Породичног закона („Службени гласник РС“ бр. 18/05), када су самостално вршење родитељског права поверили тужили, као мајци, након адекватне оцене налаза и мишљења Комисије вештака КЦС, Клинике за психијатрију и надлежног органа старатељства, на основу којих су закључили да је у овом моменту најбољи интерес малолетног детета да буде поверено мајци, која је и до сада била присутнији родитељ и у току поступка се показала као одговорнији и пажљивији родитељ, препознаје развојне потребе детета и настоји да их задовољи на адекватан начин и која детету пружа неопходну стабилност и сигурност, које је због тога потпуно адаптирано на услове живота у којима живи и у којима правилно и здраво одраста, а све уз правилну оцену и чињенице о постојању дисконтинуитета у виђању детета са оцем.

Врховни касациони суд налази да је правилна одлука нижестепених суда у погледу самосталног вршења родитељског права над малолетним дететом, имајући у виду и чињеницу да према извештају комисије Института за судску медицину од 19.05.2014. године, као и исказу самог туженог пред овом комисијом, код њега постоји склоност ка злоупотреби психоактивних супстанци (иако не постоји зависност од психоактивних супстанци), што може да компромитује његову способност за адекватно родитељство, па је поверавањем детета мајци на самостално вршење родитељског права избегнута и најмања сумња да најбољи интерес детета може бити угрожен.

С обзиром да је одлучено да се вршење родитељског права над малолетним дететом повери мајци, уз правилну примену одредбе члана 272. став 2. истог Закона, судови су, супротно наводима ревизије, основано уредили начин одржавања личних односа малолетног детета са оцем – овде туженим, у контролисаним условима, у просторијама надлежног Центра за социјални рад, у присуству радника органа старатељства а без присуства мајке, који је одређен у складу са мишљењем и предлогом Комисије вештака и извештајем Центра за социјални рад, Одељење Н.Б., уз уважавање потребе детета да одржава контакт са оцем, али који омогућава постепено прилагођавање детета, имајући у виду да су контакти детета са оцем били сегментарни и ретки. Врховни касациони суд налази да је на овај начин задовољен најбољи интерес малолетног детета, јер орган старатељства у чијем присуству ће се одвијати виђање детета са оцем, детету даје довољно стабилности и сигурности, а у случају задовољавајућег развоја односа међу њима и правилног родитељског става туженог према малолетном детету, овај модел виђења се може и проширити.

Побијаном одлуком, исправно су оцењене и све релевантне околности предвиђене чланом 160. Породичног закона, које су од утицаја на одлуку о висини издржавања малолетног детета, уз адекватну оцену потреба детета које су утврђене у висини од 63.250,00 динара месечно, у који износ су урачунати и трошкови летовања и зимовања, сведени на месечни ниво. Тужени није пружио суду никакав доказ у погледу висине својих прихода, па суд није могао утврдити ову чињеницу у складу са одредбом члана 160. став 3. Закона, али основано полазећи од потребе задовољења интереса детета у погледу издржавања, правилно је обавеза туженог утврђена у месечном износу од 300 америчких долара, код чињенице да тужени у току поступка није спорио да у Сједињеним Америчким Државама, где борави, прима месечну накнаду за незапослене у висини од 1.800 долара, као и на основу чињенице да је решењем првостепеног суда од 11.04.2012. године био обавезан да на име издржавања малолетног детета плаћа наведени износ - од 300 америчких долара месечно, на које решење није изјавио жалбу.

Имајући у виду напред изнето, односно да су судови утврдили да је најбољи интерес малолетног детета да се самостално вршење родитељског права повери тужиљи, као мајци, то правилно налазе да не постоји основ да се усвоји захтев туженог да се њему повери самостално вршење родитељског права над малолетним дететом, а што чини неоснованим и захтев за обавезивање тужиље да доприноси издржавању детета и уређење начина виђања детета са мајком, па је, супротно наводима ревизије, правилно побијаном одлуком противтужбени захтев одбијен у овом делу.

Тужени у току поступка није довео у сумњу подобност тужиље као родитеља, нити је на било који начин доказао да она злоупотребљава или грубо занемарује дужности које чине садржину родитељског права, па је правилно одбијен и противтужбени захтев да се тужиља потпуно лиши родитељског права, уз закључак судова да нису испуњени услови из члана 81. Породичног закона.

Наводе у ревизији којима се оспорава утврђено чињенично стање, а којима се не доводи у сумњу најбољи интерес малолетног детета, Врховни

4.

касациони суд није ценио, с обзиром да се ревизија из ових разлога не може изјавити (члан 398. став 2. ЗПП).

Применом члана 405. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, с обзиром да се ревизијом понављају жалбени наводи, за које је другостепени суд дао јасне и потпуне разлоге које у свему прихвата и овај суд, па се образлагањем не би постигло ново нити уједначеније тумачење права.

На основу члана 405. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**